

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂRE (Camera a doua)

29 martie 2012 *

„Recurs — Mediu — Directiva 2003/87/CE — Sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră — Plan național de alocare a cotelor de emisie pentru Republica Polonă în perioada 2008-2012 — Articolul 9 alineatele (1) și (3) și articolul 11 alineatul (2) din Directiva 2003/87 — Competențele Comisiei și cele ale statelor membre — Egalitate de tratament”

În cauza C-504/09 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 4 decembrie 2009,

Comisia Europeană, reprezentată de E. Kružíková și de K. Herrmann, precum și de E. White, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

recurentă,

susținută de:

Regatul Danemarcei, reprezentat de C. Vang, în calitate de agent,

intervenientă în recurs,

celelalte părți în proces fiind:

Republica Polonă, reprezentată de M. Szpunar, de M. Nowacki și de B. Majczyna, în calitate de agenți,

reclamantă în primă instanță,

susținută de:

Republica Cehă, reprezentată de M. Smolek și de D. Hadroušek, în calitate de agenți,

România, reprezentată de V. Angelescu și de A. Cazacioc, consilieri,

interveniente în recurs,

Ungaria,

Republica Lituania,

Republica Slovacă,

* Limba de procedură: polona.

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat de H. Walker, în calitate de agent, asistată de J. Maurici, barrister,

interveniente în primă instanță,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul J.N. Cunha Rodrigues, președinte de cameră, domnii U. Lohmus, A. Rosas (raportor), A. Ó Caoimh și A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: doamna V. Trstenjak,

grefier: domnul C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 29 septembrie 2011,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 17 noiembrie 2011,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, Comisia Europeană solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 23 septembrie 2009, Polonia/Comisia (T-183/07, Rep., p. II-3395, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care acesta a anulat Decizia C(2007) 1295 final a Comisiei din 26 martie 2007 privind planul național de alocare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră notificat de Republica Polonă pentru perioada 2008-2012 în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Cadrul juridic

- 2 Articolul 1 din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, p. 32, Ediție specială, 15/vol. 10, p. 78), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2004/101/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 octombrie 2004 (JO L 338, p. 18, Ediție specială, 15/vol. 12, p. 61, denumită în continuare „Directiva 2003/87”), prevede:

„Prezenta directivă instituie un sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră [...] pentru a promova reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră într-un mod rentabil și eficient din punct de vedere economic.”

- 3 Articolul 9 din această directivă are următorul cuprins:

„(1) Pentru fiecare perioadă prevăzută la articolul 11 alineatele (1) și (2), fiecare stat membru elaborează un plan național în care precizează cantitatea totală de cote pe care intenționează să le alocă pentru perioada respectivă și modul în care propune să fie alocate acestea. Planul se bazează pe criterii obiective și transparente, inclusiv pe cele enumerate în anexa III, luând în considerare observațiile publicului. Fără a aduce atingere dispozițiilor [T]ratatului [CE], Comisia elaborează până la 31 decembrie 2003 orientări privind aplicarea criteriilor enumerate în anexa III.

Pentru perioada prevăzută la articolul 11 alineatul (1), planul este publicat și notificat Comisiei și celorlalte state membre până la 31 martie 2004. Pentru perioadele ulterioare, planul este publicat și notificat Comisiei și celorlalte state membre cu cel puțin 18 luni înainte de începutul perioadei respective.

(2) Planurile naționale de alocare sunt evaluate în cadrul comitetului menționat la articolul 23 alineatul (1).

(3) În termen de trei luni de la notificarea unui plan național de alocare de către un stat membru în conformitate cu alineatul (1), Comisia poate respinge planul în cauză sau orice element al acestuia, pe baza incompatibilității cu criteriile enumerate în anexa III sau a incompatibilității cu articolul 10. Statul membru adoptă o decizie în temeiul articolului 11 alineatul (1) sau (2) numai în cazul în care modificările propuse sunt acceptate de Comisie. Comisia motivează orice decizie de respingere.”

4 Articolul 10 din aceeași directivă prevede că „pentru perioada de trei ani care începe la 1 ianuarie 2005, statele membre alocă cel puțin 95 % din cote gratuit. Pentru perioada de cinci ani care începe la 1 ianuarie 2008, statele membre alocă cel puțin 90 % din cote gratuit”.

5 Potrivit articolului 11 alineatul (2) din Directiva 2003/87:

„Pentru perioada de cinci ani care începe la 1 ianuarie 2008 și pentru fiecare perioadă ulterioară de cinci ani, fiecare stat membru decide cu privire la cantitatea totală de cote pe care le alocă pentru perioada respectivă și inițiază procesul de alocare a cotelor respective operatorilor fiecărei instalații. Această decizie se adoptă cu cel puțin 12 luni înainte de începutul perioadei respective și se bazează pe planul național de alocare al statului membru elaborat în temeiul articolului 9 și în conformitate cu articolul 10, luând în considerare observațiile publicului.”

6 Anexa III la directiva respectivă enumeră 12 criterii aplicabile planurilor naționale de alocare. Criteriile 1-3, 5, 6, 10 și, respectiv, 12 din anexa respectivă prevăd următoarele:

„1. Cantitatea totală de cote care urmează să fie alocate pentru perioada în cauză este în conformitate cu obligațiile statului membru privind limitarea emisiilor în conformitate cu Decizia 2002/358/CE [a Consiliului din 25 aprilie 2002 privind aprobarea, în numele Comunității Europene, a Protocolului de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice și îndeplinirea în comun a angajamentelor care decurg din acesta (JO L 130, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 27, p. 220)] și cu Protocolul de la Kyoto, având în vedere, pe de o parte, proporția din totalitatea emisiilor pe care aceste cote le reprezintă în comparație cu emisiile din surse care nu sunt reglementate prin prezenta directivă și, pe de altă parte, politicile naționale în domeniul energiei, și este necesar să fie în conformitate cu sistemul național privind modificările climatice. Cantitatea totală de cote care urmează să fie alocate nu este mai mare decât ceea ce este considerat necesar pentru aplicarea strictă a criteriilor prezentei anexe. Înainte de 2008, această cantitate se va conforma intenției statelor membre de realizare sau depășire a obiectivului care [le-]a fost fixat în temeiul Deciziei 2002/358/CE și al Protocolului de la Kyoto.

2. Cantitatea totală de cote care urmează să fie alocate este în conformitate cu evaluarea situației curente și anticipate înregistrate în vederea asigurării contribuției statelor membre la îndeplinirea angajamentelor Comunității asumate în temeiul Deciziei 93/389/CEE [a Consiliului din 24 iunie 1993 privind un mecanism de monitorizare a emisiilor de CO₂ și de alte gaze cu efect de seră în cadrul Comunității (JO L 167, p. 31)].

3. Cantitățile de cote care urmează să fie alocate sunt în conformitate cu potențialul de reducere a emisiilor, inclusiv cu potențialul tehnic, al activităților reglementate de prezentul sistem. Statele membre pot distribui cotele pe baza mediei emisiilor de gaze cu efect de seră în funcție de produsele aferente fiecărei activități și de progresul realizabil la nivelul fiecărei activități.

[...]

5. În conformitate cu cerințele din tratat, în special articolele 87 [CE] și 88 [CE], planul nu face discriminare între societăți sau sectoare astfel încât să favorizeze în mod nejustificat anumite întreprinderi sau activități.
6. Planul conține informații privind modul în care noii intrați vor putea începe să participe în cadrul sistemului comunitar din statul membru în cauză.

[...]

10. Planul conține o listă a instalațiilor reglementate prin prezenta directivă însoțită de cantitățile de cote care se intenționează să fie alocate fiecăreia dintre acestea.

[...]

12. Planul stabilește cantitatea maximă de [reduceri de emisii certificate] și de [unități de reduceri de emisii] pe care operatorii o pot utiliza în sistemul comunitar, sub forma unui procentaj din alocarea de cote acordate pentru fiecare instalație. Acest procentaj este conform cu obligațiile statelor membre care decurg din Protocolul de la Kyoto și cu deciziile adoptate în temeiul [Convenției-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice, adoptată la New York la 9 mai 1992] sau al Protocolului de la Kyoto.”

Istoricul cauzei și decizia în litigiu

- 7 Situația de fapt din speță și decizia în litigiu sunt expuse astfel la punctele 9-15 din hotărârea atacată:
 - „9. Prin scrisoarea din 30 iunie 2006, Republica Polonă a notificat Comisiei Comunităților Europene, potrivit prevederilor articolului 9 alineatul (1) din [D]irectiv[a] [2003/87], planul său național de alocare pentru perioada 2008-2012 (denumit în continuare «PNA [polonez]»). Conform PNA-ului [polonez], Republica Polonă intenționa să aloce industriei sale naționale care era reglementată de [această] directivă o medie anuală totală de 284,648332 milioane de tone echivalent dioxid de carbon (în continuare «MteCO₂»).
 10. PNA-ul [polonez] era însoțit de o scrisoare din 29 iunie 2006 a ministrului polonez al mediului, adresată Comisiei, în care se arăta că «tabelele cuprinzând datele anterioare, precum și previziunile referitoare la emisii la care se referă anexa 10 la liniile directe sus-menționate vor fi transmise Comisiei imediat după primirea datelor actualizate indispensabile» și că «[v]ersiunea definitivă a listei nominale a operatorilor de instalații și valoarea cotelor care le sunt alocate vor fi transmise Comisiei după adoptarea în Consiliul de Miniștri».
 11. Prin scrisoarea din 30 august 2006 adresată Republicii Polone, Comisia a arătat că, după o primă examinare a PNA-ului [polonez], acesta era incomplet și că în acel stadiu nu era compatibil cu criteriile nr. 2 și 5 din anexa III la [D]irectiv[a] [2003/87]. Comisia a invitat, prin urmare, Republica Polonă să răspundă în termen de 10 zile lucrătoare la mai multe întrebări și cereri de informații suplimentare. Comisia a adăugat că va fi în măsură să adopte o poziție referitoare la PNA-ul [polonez] în termen de cel mult trei luni de la primirea informațiilor complete.
 12. Prin scrisoarea din 30 octombrie 2006, subsecretarul de stat din Ministerul Mediului din Polonia a solicitat Comisiei prelungirea termenului acordat pentru prezentarea răspunsului la scrisoarea din 30 august 2006 până la sfârșitul celei de a treia săptămâni a lunii noiembrie 2006 și a arătat printre

altele că acest timp suplimentar îi permite pregătirea unor informații exacte și precizarea aspectelor esențiale, ceea ce va permite Comisiei să realizeze o evaluare corectă și într-adevăr completă a documentului transmis.

13. Republica Polonă a răspuns la scrisoarea din 30 august 2006 printr-o scrisoare din 29 decembrie 2006. Prin scrisoarea din 9 ianuarie 2007, aceasta a comunicat informații suplimentare.
14. La 26 martie 2007, în temeiul prevederilor articolului 9 alineatul (3) din [D]irectiv[a] [2003/87], Comisia a adoptat [decizia în litigiu]. În [această] decizi[e] [...], Comisia stabilește încălcarea mai multor criterii din anexa III la [această] directivă și, prin urmare, diminuează cu 76,132937 MteCO₂ cantitatea totală anuală de cote de emisie înscrisă în PNA-ul [polonez], stabilindu-i plafonul la 208,515395 MteCO₂.
15. Dispozitivul deciziei [în litigiu] are următorul cuprins:

«Articolul 1

Următoarele aspecte ale [PNA-ului polonez] pentru prima perioadă de cinci ani vizată la articolul 11 alineatul (2) din [D]irectiv[a] [2003/87] sunt incompatibile cu:

1. criteriile [nr.] 1[-]3 din anexa III la [D]irectiv[a] [2003/87]: proporția din cantitatea totală de cote care trebuie alocate – egală cu suma volumului anual de emisii de 76,132937 [MteCO₂], a nivelului de ajustare ulterior oricărei reduceri a numărului de instalații și a unei cincimi din cantitatea totală de cote alocată de [Republica Polonă] în temeiul articolului 13 alineatul (2) din [D]irectiv[a] [2003/87] – nu este conformă cu estimările realizate în aplicarea Deciziei [nr.] 280/2004/CE [a Parlamentului European și a Consiliului din 11 februarie 2004 privind un mecanism de monitorizare a emisiilor de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de punere în aplicare a Protocolului de la Kyoto (JO L 49, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 10, p. 194)] și nu este compatibilă cu potențialul, inclusiv tehnologic, de reducere a emisiilor din activități ce intră în sfera sistemului comunitar; această proporție se reduce la nivelul cotelor alocate pe baza proiectelor referitoare la instalațiile vizate de [D]irectiv[a] [2003/87], în curs de realizare în 2005, care au permis în cursul acestui an reducerea sau limitarea emisiilor, în limita datelor justificate și verificate; în plus, proporția din cantitatea totală de cote, potențial egală cu 6,2884 [MteCO₂] pe an corespunzând emisiilor suplimentare ale instalațiilor de combustie, în măsura în care aceste emisii nu sunt exclusiv legate de dezvoltarea de aceste instalații a unor activități noi și nu se bazează pe date justificate și verificate, conform metodologiei generale a [PNA-ului polonez];
2. criteriul [nr.] 5 din anexa III la [D]irectiv[a] [2003/87]: alocarea pentru anumite instalații a unor cote mai mari decât necesitățile lor estimate, din cauza recunoașterii măsurilor adoptate într-un stadiu precoce, a utilizării biomasei sau a cogenerării;
3. criteriul [nr.] 6 din anexa III la [D]irectiv[a] [2003/87]: informații privind modul în care nou-intrații vor putea începe să participe la sistemul comunitar;
4. criteriul [nr.] 10 din anexa III la [D]irectiv[a] [2003/87]: intenția [Republicii Polone] de a transfera cotele alocate inițial instalațiilor din sectorul producției de cocs către centralele electrice în caz de vânzare de către aceste instalații de gaz de cocs centralelor electrice;
5. criteriul [nr.] 12 din anexa III la [D]irectiv[a] [2003/87]: cantitatea maximă a reducerii emisiilor certificate și a unității de reducere a emisiilor pe care operatorii le pot utiliza în sistemul comunitar, sub formă de procentaj din cotele alocate fiecărei instalații, stabilit la 25 %, nu este conformă cu obligațiile de complementaritate ale [Republicii Polone] care

decurg din Protocolul de la Kyoto și cu deciziile adoptate în temeiul [Convenției-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice adoptate la New York la 9 mai 1992] sau al Protocolului de la Kyoto, în măsura în care depășește pragul de 10 %.

Articolul 2

Nu se vor ridica obiecții față de [PNA-ul polonez], sub rezerva efectuării modificărilor care urmează, într-un mod nediscriminatoriu, și a notificării către Comisie în cel mai scurt timp posibil, ținându-se cont de termenele necesare pentru executarea procedurilor naționale fără întârziere nejustificată:

1. cantitatea totală de cote ce trebuie alocate în cadrul sistemului comunitar va fi diminuată la valoarea sumei: volumului anual de emisii de 76,132937 [MteCO₂], nivelului de ajustare ulterior oricărei reduceri a numărului de instalații și unei cincimi din cantitatea totală de cote alocate de [Republica Polonă] în temeiul articolului 13 alineatul (2) din [D]irectiv[a] [2003/87]; cotele alocate instalațiilor de combustie suplimentare se determină potrivit metodologiei generale indicate în [PNA-ul polonez], pe baza datelor privind emisiile justificate și verificate, care nu se referă decât la activități noi, în timp ce cantitatea totală este redusă la nivelul oricărei diferențe dintre cotele alocate instalațiilor menționate anterior și 6,2884 [MteCO₂], corespunzând rezervei anuale pentru aceste instalații; cantitatea totală se majorează cu cotele alocate pe baza proiectelor referitoare la instalațiile vizate de [D]irectiv[a] [2003/87], în curs de realizare în 2005, care au permis în cursul acestui an reducerea sau limitarea emisiilor, în măsura în care aceste reduceri sau limitări se bazează pe date justificate și verificate;
2. cotele alocate instalațiilor nu sunt mai mari decât nevoile estimate, din cauza recunoașterii măsurilor adoptate într-un stadiu precoce, a utilizării biomasei sau a cogenerării;
3. se furnizează informații privind modalitatea în care nou-intrații vor putea începe să participe la sistemul comunitar, în conformitate cu criteriile din anexa III la [D]irectiv[a] [2003/87] și cu prevederile articolului 10 din aceasta;
4. cantitatea de cote alocată uneia dintre instalațiile menționate în [PNA-ul polonez] și având o activitate pe tot teritoriul național nu este ajustată din cauza închiderii altor instalații prezente pe acest teritoriu;
5. plafonul maxim de reduceri ale emisiilor certificate și de unități de reducere a emisiilor pe care operatorii le pot utiliza în sistemul comunitar, sub formă de procentaj din cotele alocate pentru fiecare instalație, este redus astfel încât să nu depășească pragul de 10 %.

Articolul 3

1. Cantitatea totală anuală medie de cote care trebuie alocate de [Republica Polonă] în aplicarea [PNA-ului polonez] pentru instalațiile menționate în acest plan și nou-intraților – diminuată, pe de o parte, la nivelul sumei, cu ajustarea ulterioară oricărei reduceri a numărului de instalații și cu o cincime din cantitatea totală de cote alocate de [Republica Polonă] în temeiul articolului 13 alineatul (2) din [D]irectiv[a] [2003/87], și, pe de altă parte, la nivelul diferenței dintre cotele alocate instalațiilor de combustie suplimentare și 6,2884 milioane de tone care corespund rezervei anuale pentru aceste instalații, majorată ulterior cu cotele alocate datorită proiectelor referitoare la instalațiile vizate de [D]irectiv[a] [2003/87], în curs de realizare în 2005, care au permis în același an reducerea sau limitarea emisiilor, în măsura în care aceste reduceri sau limitări provin exclusiv din lărgirea gamei lor de activități și se întemeiază pe date justificate și verificate – este egală cu 208,515395 [MteCO₂] și nu este depășită.

2. [PNA-ul polonez] poate fi modificat fără acordul prealabil al Comisiei în cazul în care modificarea se referă la cotele alocate anumitor instalații, în limitele totalității cotelor care trebuie alocate instalațiilor menționate în plan, ca urmare a unor ameliorări ale calității datelor, sau în cazul în care aceasta constă în reducerea procentului cotelor care trebuie alocate în mod gratuit în limitele definite la articolul 10 din [D]irectiv[a] [2003/87].

3. Orice modificare a [PNA-ului polonez] care vizează corectarea incompatibilităților indicate la articolul 1 din prezenta decizie, dar care se îndepărtează de modificările vizate la articolul 2, trebuie notificată în cel mai scurt timp posibil, ținând cont de termenele necesare pentru executarea procedurilor naționale fără întârzieri nejustificate, și necesită acordul prealabil al Comisiei în conformitate cu articolul 9 alineatul (3) din [D]irectiv[a] [2003/87]. Orice altă modificare a [PNA-ului polonez], cu excepția celor necesare în conformitate cu articolul 2 din prezenta decizie, este inadmisibilă.

Articolul 4

Prezenta decizie se adresează Republicii Polone.»

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 8 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 28 mai 2007, Republica Polonă a formulat o acțiune având ca obiect anularea deciziei în litigiu.
- 9 Prin Ordonanța din 5 octombrie 2007, președintele Camerei a doua a Tribunalului a admis cererea de intervenție formulată de Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord în susținerea concluziilor Comisiei. Prin Ordonanțele din 19 noiembrie 2007 și, respectiv, din 10 aprilie 2008, s-au admis cererile de intervenție formulate de Republica Lituania, pe de o parte, și de Republica Slovacă și de Ungaria, pe de altă parte, în susținerea concluziilor Republicii Polone în cadrul procedurii orale.
- 10 În susținerea acțiunii, acest stat membru a invocat nouă motive. Acestea erau întemeiate, în esență, pe de o parte, pe încălcarea prevederilor Directivei 2003/87, respectiv a articolului 9 alineatele (1) și (3) din aceasta, a criteriilor nr. 1-3 și 12 din anexa III la aceasta, precum și a articolului 13 alineatul (2) din directiva respectivă, și, pe de altă parte, pe încălcarea dreptului de a lua cunoștință în cursul procedurii de elementele de fapt în temeiul cărora a fost adoptată decizia în litigiu și pe o atingere adusă securității energetice naționale.
- 11 Comisia a solicitat Tribunalului respingerea acțiunii.
- 12 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a anulat decizia în litigiu.
- 13 Mai întâi, la punctele 32-46 din hotărârea respectivă, Tribunalul a examinat primul motiv al acțiunii, întemeiat pe adoptarea nelegală a deciziei în litigiu după expirarea termenului de trei luni prevăzut la articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87. Tribunalul a reținut că acest termen a început să curgă de la notificarea PNA-ului polonez, mai exact de la 30 iunie 2006, în pofida caracterului incomplet al acestui plan. Cu toate acestea, Tribunalul a considerat că obiecțiile ridicate de Comisie prin scrisoarea din 30 august 2006 cu privire la anumite aspecte ale acestuia au avut ca efect suspendarea termenului respectiv. În aceste condiții, la punctul 47 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins acest motiv ca neîntemeiat.
- 14 În continuare, la punctele 70-162 din hotărârea atacată, Tribunalul a examinat al doilea motiv al acțiunii, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare și pe încălcarea articolului 9 din Directiva 2003/87.

- 15 La punctele 70-78 din hotărârea atacată, Tribunalul a analizat temeinicia afirmației Comisiei potrivit căreia Republica Polonă ar fi invocat în stadiul replicii un motiv nou, întemeiat pe încălcarea articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87. Potrivit Comisiei, al doilea motiv al acțiunii nu ar fi privit decât modalitatea în care aceasta a exploatat datele înscrise în PNA-ul polonez în stadiul evaluării acestuia. La punctul 79 din hotărârea respectivă, Tribunalul a stabilit că nu se invocase un motiv nou.
- 16 Punctele 80-98 din hotărârea atacată sunt consacrate observațiilor introductive referitoare la temeinicia celui de al doilea motiv. La punctele respective, Tribunalul a amintit obiectivele urmărite de Directiva 2003/87, repartizarea competențelor între Comisie și statele membre în temeiul prevederilor acesteia și, în sfârșit, întinderea controlului jurisdicțional exercitat de instanța comunitară asupra unei decizii precum decizia în litigiu.
- 17 La punctele 99-133 din hotărârea atacată, Tribunalul a examinat al doilea aspect al celui de al doilea motiv, prin care Republica Polonă reproșa Comisiei încălcarea prevederilor articolului 9 alineatele (1) și (3) din Directiva 2003/87. Potrivit Tribunalului, Comisia își depășise competențele de control conform articolului 9 alineatul (3) din această directivă. În primul rând, Tribunalul a reproșat acesteia faptul că nu s-a limitat la un control de conformitate al PNA-ului polonez și a înlocuit datele utilizate de Republica Polonă cu propriile date, obținute pe baza propriei metode de evaluare. În al doilea rând, Tribunalul a considerat că Comisia a depășit competențele care îi sunt conferite în temeiul aceleiași dispoziții, stabilind ea însăși, în dispozitivul deciziei în litigiu, nivelul maxim pentru cantitatea totală de cote care trebuie alocate.
- 18 La punctele 134-152 din hotărârea atacată, Tribunalul a examinat, cu titlu suplimentar, temeinicia primului aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a obligației de motivare. Cu privire la sarcina probei care îi incumba, Comisia nu ar fi furnizat în decizia în litigiu niciun element susceptibil de a permite să se înțeleagă din ce motiv alegerea metodei de analiză economică și datele reținute de Republica Polonă erau contrare dreptului Uniunii. Astfel, la punctul 153 din hotărârea atacată, Tribunalul a considerat întemeiat acest aspect al celui de al doilea motiv.
- 19 În aceste condiții, la punctul 154 din hotărârea atacată, Tribunalul a admis ambele aspecte ale celui de al doilea motiv și a anulat articolul 1 punctul 1, articolul 2 punctul 1 și articolul 3 punctul 1 din decizia în litigiu.
- 20 În sfârșit, la punctele 155-162 din hotărârea atacată, Tribunalul s-a pronunțat cu privire la consecințele anulării articolelor respective din decizia în litigiu asupra celorlalte articole ale acesteia. Considerând că articolele anulate nu sunt separabile de restul deciziei, în sensul jurisprudenței Curții, Tribunalul a concluzionat, la punctul 163 din hotărârea atacată, în sensul anulării deciziei respective în întregime, fără examinarea celorlalte motive invocate în susținerea acțiunii.

Procedura în fața Curții și concluziile părților

- 21 Prin Ordonanța președintelui Curții din 28 iunie 2010 s-au admis cererea de intervenție formulată de Regatul Danemarcei în susținerea concluziilor Comisiei și cererile de intervenție formulate de Republica Cehă și de România în susținerea concluziilor Republicii Polone.
- 22 Prin recursul formulat, Comisia solicită Curții:
- anularea hotărârii atacate și
 - obligarea Republicii Polone la plata cheltuielilor de judecată.
- 23 Regatul Danemarcei solicită Curții anularea hotărârii atacate.

- 24 Regatul Unit solicită Curții admiterea recursului și anularea hotărârii atacate, cu excepția primului motiv.
- 25 Republica Polonă solicită Curții:
- respingerea recursului în întregime în temeiul articolului 116 alineatul (1) prima liniuță din Regulamentul de procedură al Curții;
 - în cazul în care Curtea nu respinge recursul în întregime, examinarea tuturor concluziilor prezentate în primă instanță și pronunțarea asupra acestora și, în special, examinarea primului motiv al cererii introductive de instanță și pronunțarea asupra acestuia, în temeiul articolului 116 alineatul (1) a doua liniuță din Regulamentul de procedură al Curții;
 - în cazul în care Curtea nu respinge recursul în întregime și nu decide asupra concluziilor prezentate în al doilea rând, pronunțarea asupra concluziilor prezentate în primă instanță la motivele al treilea-al nouălea, după examinarea cauzei de către Curte sau de către Tribunal, potrivit aprecierii Curții, și
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 26 Republica Cehă solicită Curții:
- respingerea recursului și
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 27 România aderă la concluziile Republicii Polone.

Cu privire la recurs

- 28 În susținerea recursului, Comisia invocă patru motive. În primul rând, Tribunalul ar fi încălcat articolul 48 alineatul (2) din Regulamentul său de procedură, s-ar fi pronunțat *ultra petita* și și-ar fi depășit competențele de control. În al doilea rând, acesta ar fi săvârșit o eroare de drept în interpretarea articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87. În al treilea rând, ar fi realizat o interpretare eronată a obligației de motivare potrivit articolului 253 CE și articolului 9 alineatul (3) din directiva respectivă. În sfârșit, în al patrulea rând, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare în încadrarea juridică a articolului 1 punctul 1, a articolului 2 punctul 1 și a articolului 3 punctul 1 din decizia în litigiu, considerând că aceste prevederi nu pot fi separate de celelalte prevederi ale acestei decizii.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea de către Tribunal a articolului 48 alineatul (2) din Regulamentul său de procedură și pe interdicția de a statua ultra petita, precum și pe depășirea de către acesta a limitelor competențelor sale de control

Argumentele părților

- 29 Potrivit Comisiei, Tribunalul a încălcat articolul 48 alineatul (2) din Regulamentul său de procedură și interdicția de a statua *ultra petita*. Tribunalul ar fi depășit de asemenea limitele competențelor sale de control, întrucât a examinat, ca al doilea aspect al celui de al doilea motiv al acțiunii în anulare, pretinsa încălcare a articolului 9 alineatele (1) și (3) din Directiva 2003/87. Or, un astfel de motiv ar fi inadmisibil, întrucât nu ar decurge din argumentele prezentate de Republica Polonă în cererea introductivă. Astfel, Tribunalul ar fi stabilit, din proprie inițiativă, sensul celui de al doilea motiv și

prevederile din dreptul Uniunii pe care aceasta le-ar fi încălcat. Nici argumentele invocate de Republica Polonă în replică nu ar fi putut să fie considerate drept o dezvoltare a unui motiv enunțat anterior în cererea introductivă.

- 30 Republica Polonă solicită respingerea acestui motiv. Al doilea aspect al celui de al doilea motiv ar fi fost formulat, într-un mod conform cu jurisprudența Curții, încă din stadiul cererii introductive. Chiar dacă acest aspect fusese formulat în mod general, acesta era suficient de clar. Susținerile prezentate de acest stat membru în stadiul replicii nu ar fi constituit decât o dezvoltare și o clarificare a unui motiv enunțat anterior.
- 31 În plus, Directiva 2003/87 nu ar constitui un act juridic deosebit de detaliat. Întreaga procedură de notificare a Comisiei de către statele membre în legătură cu planurile naționale de alocare și analiza lor de către aceasta nu ar fi reglementate decât printr-un singur articol din directiva respectivă, și anume prin articolul 9, care cuprinde alineatele (1)-(3). Întrucât motivele invocate în cererea introductivă menționau încălcările concrete săvârșite de Comisie în cadrul acestei analize, ar fi dificil să se susțină că nu se poate stabili legătura cu aceste prevederi.

Apresiasi Curții

- 32 Primul motiv al recursului privește punctele 70-79 din hotărârea atacată. La punctul 70 din aceasta, Tribunalul a considerat că al doilea motiv al acțiunii în anulare cuprinde două aspecte. Primul aspect era întemeiat pe încălcarea obligației de motivare, iar al doilea, pe interpretarea și pe aplicarea eronate ale prevederilor articolului 9 alineatele (1) și (3) din Directiva 2003/87. În continuare, la punctele 71-78 din hotărârea respectivă, Tribunalul a examinat critica formulată de Comisie potrivit căreia al doilea aspect al celui de al doilea motiv ar constitui un motiv nou, invocat de Republica Polonă în stadiul replicii, și, prin urmare, potrivit dispozițiilor articolului 44 alineatul (1) litera (c) și articolului 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, ar trebui să fie declarat inadmisibil. Tribunalul a constatat că argumentul privind încălcarea de către Comisie a articolului 9 alineatul (3) din directiva respectivă fusese deja formulat în cererea introductivă, iar argumentele suplimentare pe care le invocase Republica Polonă în stadiul replicii nu constituiau decât o dezvoltare a acestui aspect. Astfel, la punctul 79 din hotărârea respectivă, Tribunalul a respins această critică.
- 33 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 21 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aplicabil procedurii desfășurate la Tribunal în temeiul articolului 53 primul paragraf din același statut, și potrivit articolului 44 alineatul (1) literele (c) și (d) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, cererea introductivă trebuie să cuprindă, printre altele, obiectul litigiului, concluziile și o expunere sumară a motivelor invocate.
- 34 În plus, din articolul 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului rezultă că invocarea de motive noi pe parcursul procesului este interzisă, cu excepția cazului în care acestea se bazează pe elemente de fapt și de drept care au apărut în cursul procedurii. Potrivit unei jurisprudențe constante, un motiv care constituie dezvoltarea unui motiv enunțat anterior, direct sau implicit, în cererea introductivă de instanță trebuie considerat admisibil (a se vedea în special Hotărârea din 19 mai 1983, Verros/Parlamentul European, 306/81, Rec., p. 1755, punctul 9, Hotărârea din 13 noiembrie 2001, Dürbeck/Comisia, C-430/00 P, Rec., p. I-8547, punctul 17, Hotărârea din 26 aprilie 2007, Alcon/OAPI, C-412/05 P, Rep., p. I-3569, punctele 38-40, Hotărârea din 17 iulie 2008, Campoli/Comisia, C-71/07 P, Rep., p. I-5887, punctul 63, și Hotărârea din 15 aprilie 2010, Gualtieri/Comisia, C-485/08 P, Rep., p. I-3009, punctul 37).
- 35 Or, contrar susținerilor Comisiei, Tribunalul a considerat în mod întemeiat că Republica Polonă reproșase Comisiei, încă din cererea introductivă, depășirea competențelor care îi sunt conferite de articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87 și care privesc atribuția sa de evaluare a planurilor naționale de alocare. Astfel, motivul privind interpretarea și aplicarea eronate ale acestei prevederi de

către Comisie figura deja, fie și numai într-o formă incipientă, în cererea introductivă. Acest motiv se regăsea astfel în argumentele susținerii potrivit căreia, neexaminând datele pe care Republica Polonă le prezentase în planul său național de alocare și limitându-se la introducerea propriilor date, Comisia își depășise competențele.

- 36 Nu se contestă faptul că, astfel cum a arătat Tribunalul la punctul 75 din hotărârea atacată, Republica Polonă s-a referit la articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87, în cadrul celui de al doilea motiv al acțiunii, respectiv la punctul 54 din cererea introductivă. Într-adevăr, statul membru menționat s-a exprimat mai detaliat și mai precis cu privire la această susținere în cadrul replicii, însă era îndreptățit să își dezvolte argumentele în această privință.
- 37 În plus, trebuie amintit că articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87 a constituit temeiul juridic al adoptării deciziei în litigiu și că există o strânsă legătură între acest alineat (3) și alineatul (1) al articolului amintit. Astfel cum a arătat avocatul general la punctul 29 din concluzii, în măsura în care Comisia își depășește competențele de control al unui plan național de alocare care îi sunt conferite de articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87, încalcă și competențele statelor membre pentru elaborarea propriului plan național de alocare în sensul alineatului (1) al acestui articol.
- 38 Din aceste considerații rezultă că decizia Tribunalului de a declara admisibil al doilea aspect al celui de al doilea motiv al acțiunii în anulare nu este viciată de o eroare de drept. Primul motiv trebuie, așadar, respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o eroare de drept în interpretarea articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87

- 39 Prin intermediul celui de al doilea motiv, Comisia reproșează Tribunalului săvârșirea unei erori de drept în interpretarea articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87. După ce a formulat critici cu privire la observațiile generale prezentate de Tribunal, în special cu privire la natura controlului exercitat de Comisie în temeiul articolului 9 alineatul (3) din directiva respectivă, aceasta din urmă prezintă argumente care pot fi împărțite în două aspecte, întemeiate pe pretinsa încălcare a principiului egalității de tratament și, respectiv, pe pretinsa încălcare a obiectivului acestei directive.

Cu privire la natura controlului exercitat de Comisie în temeiul articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87

— Argumentele părților

- 40 Comisia amintește că, potrivit Tribunalului, atunci când a înlocuit datele înscrise în PNA-ul polonez cu „propriile date”, obținute prin propria metodă de evaluare a planurilor naționale de alocare ale statelor membre, și atunci când a stabilit nivelul maxim al cantității totale de cote care trebuie alocate de către Republica Polonă, a modificat repartizarea competențelor între ea și statele membre, astfel cum este prevăzută la articolele 9 și 11 din Directiva 2003/87, și și-a depășit competențele.
- 41 Or, procedând astfel, Tribunalul nu ar fi luat în considerare întinderea competențelor Comisiei în materie de analiză a planurilor naționale de alocare, astfel cum rezultă din articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87. Calificând drept „clar delimitată” competența de control a acesteia, Tribunalul s-ar fi limitat la sensul literal al tezei întâi a acestei dispoziții, fără să țină cont de dispoziția respectivă în ansamblul său, de obiectivul directivei menționate sau de principiul egalității de tratament.
- 42 Atribuțiile de control ale Comisiei, astfel cum sunt prevăzute la articolul 9 din Directiva 2003/87, nu ar trebui să fie interpretate în sensul că reprezintă un control al actelor de transpunere a unei directive. Astfel, controlul *ex ante* al planurilor naționale de alocare s-ar distinge de controlul *ex post* prevăzut la

articolul 226 CE, în temeiul căruia Comisia ar trebui să respecte opțiunea statelor membre cu privire la forma și la mijloacele de atingere a rezultatului stabilit de această directivă. Respectivul articol 9 ar avea un caracter normativ și ar fi obligatoriu pentru aceste state. Libertatea statelor membre respective de a elabora planurile naționale de alocare ar fi considerabil limitată de alineatul (1) al acestui articol, precum și de criteriile enumerate în anexa III la Directiva 2003/87. În plus, acestea ar trebui să țină cont de orientările pentru punerea în aplicare a acestor criterii, elaborate de Comisie în temeiul articolului 9 alineatul (1) din directiva respectivă, precum și de discuțiile purtate în cadrul comitetului menționat la articolul 23 alineatul (1) din aceasta.

- 43 Republica Polonă consideră că ansamblul argumentelor expuse de Comisie urmărește să confirme că aceasta din urmă nu a respectat limitele competențelor sale, astfel cum sunt definite în Directiva 2003/87. Deși recunoaște că un plan național de alocare nu este o măsură națională clasică de transpunere a unei directive, acest stat membru arată că nu cunoaște cazuri de aplicare directă a articolului 9 din aceasta. Astfel, statele membre ar trebui să adopte în prealabil măsurile naționale necesare. De altfel, Comisia ar fi recurs la măsuri de control *ex ante* și în alte domenii, în pofida faptului că este vorba despre forme clasice de transpunere a directivelor. S-ar întâmpla astfel mai ales în ceea ce privește proiectele de măsuri pe care statele membre preconizează să le adopte în cadrul creat de Directiva 94/62/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 decembrie 1994 privind ambalajele și deșeurile de ambalaje (JO L 365, p. 10, Ediție specială, 13/vol. 14, p. 238).
- 44 Chiar dacă s-ar admite temeinicia raționamentului Comisiei potrivit căruia, din punctul de vedere al eficienței ansamblului sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră, ar fi corectă o altă interpretare decât cea reținută de Tribunal, această instituție nu poate să își atribuie competențe pe care legiuitorul Uniunii nu i le-a conferit pentru a ameliora sensul anumitor dispoziții din dreptul Uniunii Europene.

— Aprecieria Curții

- 45 Susținerile Comisiei privesc punctele 82-92 din hotărârea atacată, referitoare la repartizarea competențelor între Comisie și statele membre, astfel cum este prevăzută la articolele 9 și 11 din Directiva 2003/87.
- 46 La punctele respective, Tribunalul a declarat că statele membre sunt singurele competente, pe de o parte, să elaboreze planul național de alocare și, pe de altă parte, să adopte deciziile finale prin care se stabilește, printre altele, cantitatea totală de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate. În exercitarea competențelor care le revin, acestea ar dispune de o anumită marjă de manevră. În temeiul articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87, Comisia ar fi abilitată, pe de o parte, să verifice dacă planurile naționale de alocare sunt conforme cu criteriile enunțate în anexa III la această directivă și cu prevederile articolului 10 din aceasta și, pe de altă parte, să respingă planuri pentru motivul incompatibilității lor cu aceste criterii și prevederi. Atribuția de control a Comisiei se limitează la un control de legalitate.
- 47 În cazul de față, astfel cum a reținut în mod întemeiat Tribunalul la punctele 84 și 89 din hotărârea atacată, pentru punerea în aplicare a sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră, Directiva 2003/87 determină în mod clar și explicit, la articolul 9 alineatele (1) și (3) și la articolul 11 alineatul (2), repartizarea competențelor între Comisie și statele membre pentru elaborarea, controlul și punerea în aplicare a planurilor naționale de alocare. În ceea ce privește limitele substanțiale ale competenței de control și de respingere a unor astfel de planuri, Comisia este abilitată numai să verifice conformitatea măsurilor adoptate de statul membru cu criteriile enunțate în anexa III la directiva respectivă și cu prevederile articolului 10 din aceasta.

- 48 Contrar celor susținute de Comisie, nu se poate reproșa Tribunalului faptul că, la punctul 82 din hotărârea atacată, s-a întemeiat pe articolul 249 al treilea paragraf CE pentru a examina problema repartizării competențelor între Comisie și statele membre, astfel cum este prevăzută la articolele 9 și 11 din Directiva 2003/87. Principiul potrivit căruia o directivă este obligatorie pentru fiecare stat membru destinat cu privire la rezultatul care trebuie atins, lăsând autorităților naționale competența în ceea ce privește forma și mijloacele pentru obținerea rezultatului menționat, se aplică, de regulă, oricărei directive.
- 49 Este adevărat că pot exista diferențe semnificative în ceea ce privește tipurile de obligații pe care directivele le impun statelor membre și cu privire la rezultatele care trebuie atinse de acestea. Nu se contestă nici faptul că prevederile directivelor care nu privesc decât relațiile dintre un stat membru și Comisie pot să nu necesite măsuri de transpunere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 noiembrie 2006, Comisia/Luxemburg, C-32/05, Rec., p. I-11323, punctele 35 și 36). Această împrejurare nu are însă nicio incidență asupra soluționării prezentei cauze. Nu se poate nega că articolele 9 și 11 din Directiva 2003/87 reglementează atribuțiile Comisiei și ale statelor membre în cadrul procedurii de adoptare a planurilor naționale de alocare, respectiv repartizarea competențelor între acestea. Dispozițiile menționate permit să se determine dacă statele membre dispun sau nu dispun de o marjă de manevră pentru a-și stabili planul și, dacă este cazul, care este întinderea acesteia.
- 50 În cazul de față, nu poate fi negat faptul că Directiva 2003/87 nu prevede o metodă specifică pentru elaborarea unui plan național de alocare și pentru stabilirea cantității totale de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate. Dimpotrivă, punctul 1 din anexa III la directiva respectivă prevede expres că statele membre trebuie să determine cantitatea totală de cote care trebuie alocate ținând cont, printre altele, de politica energetică națională și de programul național în materie de schimbări climatice.
- 51 Așadar, astfel cum a constatat Tribunalul la punctul 88 din hotărârea atacată, statele membre dispun de o anumită marjă de manevră pentru transpunerea Directivei 2003/87 și, prin urmare, pentru alegerea măsurilor pe care le consideră cel mai bine adaptate pentru aducerea la îndeplinire, în contextul specific al pieței energetice naționale, a obiectivului stabilit de directiva menționată.
- 52 În ceea ce privește evaluarea de către Comisie în cadrul unui control *ex ante* a planurilor naționale de alocare, în conformitate cu articolul 9 din Directiva 2003/87, o astfel de atribuție de control se distinge, desigur, în mai multe privințe de controlul *ex post* prevăzut la articolul 226 CE. Această împrejurare nu poate să implice însă faptul că respectivul control *ex ante* trebuie să depășească un control de legalitate.
- 53 Din cele de mai sus rezultă că trebuie înlăturate criticile formulate de Comisie cu privire la considerațiile generale făcute de Tribunal în ceea ce privește repartizarea competențelor între Comisie și statele membre, astfel cum este prevăzută de Directiva 2003/87.

Cu privire la primul aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament

— Argumentele părților

- 54 Comisia susține că, atunci când a stabilit domeniul și întinderea atribuției sale de control și domeniul și întinderea exercitării acesteia în temeiul articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept care rezultă, în esență, din încălcarea principiului egalității de tratament.

- 55 Tribunalul a respins în special argumentul potrivit căruia acest principiu impune ca examinarea compatibilității planurilor naționale de alocare cu criteriile enunțate în anexa III la Directiva 2003/87 să fie realizată pe baza metodei de evaluare elaborate de Comisie și a datelor actualizate care provin din aceeași sursă pentru toate statele membre. Împrejurarea pretensei depășiri a competențelor de către Comisie ar rezulta din faptul că aceasta nu controlase în primul rând compatibilitatea datelor care figurează în PNA-ul polonez cu criteriile enunțate în anexa III la această directivă.
- 56 Comisia susține că această critică ar trebui să se înscrie mai degrabă în cadrul unei eventuale încălcări a obligației de motivare decât în cadrul unei încălcări a articolului 9 alineatele (1) și (3) din Directiva 2003/87. În orice caz, critica ar fi nefondată.
- 57 Mai întâi, argumentul potrivit căruia Comisia ar fi înlocuit „datele” utilizate în PNA-ul polonez cu „propriile date” ar fi nefondat. În cazul datelor referitoare la emisiile reale de CO₂, aceasta ar fi utilizat la controlul PNA-ului polonez date care provin direct de la operatorii de instalații menționați de Directiva 2003/87, verificate în conformitate cu Decizia nr. 280/2004 și publicate în *Jurnalul independent al tranzacțiilor comunitare (Community Independent Transaction Log, CITL)*. În ceea ce privește previziunile privind evoluția produsului intern brut (PIB) în perioada 2005-2010, acestea s-ar fi bazat pe statistici naționale elaborate în cooperare cu experți naționali.
- 58 În continuare, în ceea ce privește interpretarea articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87, având în vedere principiul egalității de tratament, faptul de a accepta ca fiecare stat membru să utilizeze propriile date, elaborate potrivit propriilor criterii, ar putea genera o inegalitate de tratament între statele respective. Obiectul și scopul acestei directive, precum și cerința de a transmite Comisiei toate planurile naționale de alocare aproximativ în aceeași perioadă ar confirma faptul că aceste planuri „se află în situații comparabile” și trebuie controlate pe baza datelor celor mai recente referitoare la aceeași perioadă, în ceea ce privește emisiile de CO₂ și previziunile de evoluție a PIB disponibile în același moment pentru toate statele membre. Metoda coordonată de control care se bazează pe utilizarea de date și/sau de parametri care provin din aceeași sursă și privesc aceeași perioadă s-ar justifica în special prin obiectivele Directivei 2003/87, și anume diminuarea emisiilor de gaze cu efect de seră, menținerea integrității pieței interne și evitarea denaturării concurenței.
- 59 În sfârșit, raționamentul Tribunalului ar fi în contradicție cu raționamentul urmat în Ordonanța din 20 octombrie 2008, BOT Elektrownia Bełchatów și alții/Comisia (T-208/07). În cadrul acesteia, Tribunalul ar fi acceptat limitarea în timp a modificărilor pe care le aduc statele membre planului lor național de alocare, reținând că, din modul de redactare a Directivei 2003/87 și din economia generală și din obiectivele sistemului pe care îl stabilește, rezultă că un stat membru are dreptul să propună oricând modificări ale planului său după ce l-a notificat Comisiei, iar aceasta, până la adoptarea deciziei pe care acest stat membru trebuie să o adopte în temeiul articolului 11 alineatul (2) din directiva respectivă. Dacă s-ar recunoaște statului membru respectiv un drept nelimitat în timp de a introduce în planul său național de alocare modificări care ar conduce la creșterea cantității totale de cote care trebuie alocate ca urmare a apariției unor date economice și/sau a unor previziuni cu un grad mai mare de actualitate, obiectivul acestei directive și funcționarea sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră ar fi compromise.
- 60 Republica Polonă solicită respingerea primului aspect al celui de al doilea motiv. Directiva 2003/87 ar obliga Comisia să efectueze o analiză individuală a fiecărui plan național de alocare. Directiva respectivă nu ar avea drept obiectiv ca fiecare dintre statele membre să reducă emisiile de gaze cu efect de seră „cu orice preț”, ci ar urmări îndeplinirea angajamentelor prevăzute în Protocolul de la Kyoto, în condițiile unei diminuări cât mai reduse a dezvoltării economice. Comisia ar trebui să țină cont, în cadrul analizei planurilor naționale de alocare, de situația reală a fiecăruia dintre statele membre, în special de gradul de îndeplinire a obiectivelor prevăzute în protocolul respectiv, de necesitățile individuale ale fiecărui stat membru legate de specificul economiei sau de gradul de dezvoltare a economiei naționale. Tratamentul diferențiat al statelor membre ar fi întemeiat în mod

obiectiv în raport cu principiul egalității de tratament, ținând cont de caracteristicile pieței energetice a fiecăruia dintre statele membre și de gradul de îndeplinire a angajamentelor menționate în acest protocol.

— Aprecierea Curții

- 61 Primul aspect al celui de al doilea motiv privește punctele 100-120 din hotărârea atacată. La punctele respective, Tribunalul a constatat că competența de control de care dispune Comisia în temeiul articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87 se limitează la un control de conformitate a datelor înscrise în fiecare plan național de alocare în raport cu criteriile enumerate în anexa III la această directivă, iar Comisia nu poate substitui datele înscrise de statul membru în planul său cu propriile date. Statele membre sunt singurele competente să elaboreze un plan național de alocare și să adopte o decizie finală privind cantitatea totală de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate. Tribunalul a precizat, la punctul 104 din hotărârea respectivă, că „aplicarea principiului egalității de tratament între statele membre nu poate avea ca efect modificarea repartizării competențelor între statele membre și Comisie, astfel cum este prevăzută de directiv[a respectivă]”.
- 62 Trebuie amintit de la bun început că, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul egalității impune ca situații comparabile să nu fie tratate într-un mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea în special Hotărârea din 16 decembrie 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine și alții, C-127/07, Rep., p. I-9895, punctul 23).
- 63 Cu toate acestea, necesitatea respectării acestui principiu nu poate să modifice repartizarea competențelor între Comisie și statele membre, astfel cum este prevăzută de o dispoziție a Uniunii. Or, după cum s-a confirmat la punctul 47 din prezenta hotărâre, articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87 conferă Comisiei numai o competență de control al legalității planurilor naționale de alocare, care îi permite să respingă un plan care nu este conform criteriilor enumerate în anexa III la Directiva 2003/87 sau prevederilor articolului 10 din aceasta.
- 64 Cu privire la gradul acestui control, Tribunalul a constatat, în mod întemeiat, la punctul 101 din hotărârea atacată, că respectiva competență de control se referă în mod obligatoriu la datele înscrise în PNA-ul polonez. Revine Comisiei sarcina de a controla alegerea datelor efectuată de statul membru vizat la elaborarea propriului plan.
- 65 În aceste condiții, nu se poate reproșa Tribunalului că a stabilit existența unei obligații a Comisiei de a examina datele înscrise de Republica Polonă în planul său. În situația în care Comisia avea îndoieli cu privire la datele respective, îi revenea sarcina de a solicita lămuriri autorităților naționale competente și chiar de a demonstra neconformitatea acestor date cu criteriile enumerate în anexa III la Directiva 2003/87.
- 66 Argumentele invocate de Comisie cu privire la caracterul simultan al controlului planurilor naționale de alocare nu sunt de natură să repună în discuție această concluzie. Astfel, argumentele menționate se întemeiază pe o concepție eronată a competenței de control a acesteia, în temeiul articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87. După cum a arătat avocatul general la punctul 68 din concluzii, eventualele diferențe privind datele și metodele de evaluare reținute de statele membre reprezintă manifestarea marjei lor de manevră, pe care Comisia trebuie să o respecte în cadrul controlului de conformitate pe care îl realizează.
- 67 În acest context, trebuie menționat că Comisia poate asigura egalitatea de tratament a statelor membre în mod adecvat examinând cu același nivel de diligență planul prezentat de fiecare dintre ele. Trebuie amintit de asemenea că este permis Comisiei să aleagă un termen comun de comparație între planurile elaborate de fiecare dintre aceste state. Astfel cum a arătat Tribunalul la punctul 102 din

hotărârea atacată, în acest scop, Comisia poate, printre altele, să elaboreze „propria metodă de evaluare a planurilor naționale de alocare” întemeiată pe datele pe care le consideră cele mai adecvate și să se folosească de ea ca de un instrument de comparație pentru a verifica dacă datele înscrise în planurile naționale de alocare sunt compatibile cu criteriile enunțate în anexa III la Directiva 2003/87.

- 68 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul Comisiei potrivit căruia Tribunalul, considerând că nu poate substitui datele utilizate de Republica Polonă în planul său cu cele obținute prin propria metodă de evaluare, a apreciat în mod nejustificat aceste din urmă date ca fiind „propriile date” ale Comisiei, acest argument are la bază o interpretare eronată a punctelor 100-103 și 120 din hotărârea atacată. Astfel cum a arătat avocatul general la punctul 76 din concluzii, Tribunalul, considerând că Comisia nu poate substitui datele utilizate de Republica Polonă cu propriile date, nu a urmărit alegerea sau sursa datelor utilizate de Comisie, ci faptul că aceasta nu controlase compatibilitatea datelor din PNA-ul polonez cu criteriile enunțate în anexa III la Directiva 2003/87.
- 69 Având în vedere aceste elemente, se impune respingerea primului aspect al celui de al doilea motiv ca neîntemeiat.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obiectivului Directivei 2003/87

— Argumentele părților

- 70 Comisia susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în interpretarea articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87, întrucât a încălcat obiectivul urmărit de aceasta.
- 71 Competențele de control de care dispune Comisia în temeiul acestei dispoziții ar trebui coroborate și interpretate în lumina obiectivelor Directivei 2003/87. Or, directiva respectivă ar prevedea, potrivit articolului 1, un sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră pentru a promova reducerea emisiilor acestor gaze într-un mod rentabil și eficient din punct de vedere economic. Curtea ar fi recunoscut, în Hotărârea Arcelor Atlantique et Lorraine și alții, citată anterior, că obiectivul final al acestui sistem este protecția mediului și că sistemul menționat încurajează și favorizează identificarea celor mai scăzute costuri pentru a obține o reducere a respectivelor emisii. Din această hotărâre ar rezulta că acest obiectiv nu poate fi atins decât dacă cererea de cote depășește oferta pe piața comunitară a cotelor. În plus, în temeiul considerentului (7) al Directivei 2003/87, aplicarea acestui sistem ar trebui să contribuie la menținerea integrității pieței interne și la evitarea denaturării concurenței.
- 72 Contrar celor reținute de Tribunal în hotărârea atacată, controlul efectuat de Comisie în temeiul articolului 9 din Directiva 2003/87 nu poate fi un control „strict delimitat”, redus la o simplă verificare a datelor utilizate de statele membre în planurile lor naționale de alocare. Pe de altă parte, ar fi posibil să se dovedească *ex post* că recunoașterea necondiționată a datelor privind emisiile de CO₂ indicate în PNA-ul polonez, precum și cantitatea totală propusă de cote care trebuie alocate ar fi condus la un rezultat diferit nu numai în privința criteriilor nr. 1-3 din anexa III la Directiva 2003/87, ci ar fi determinat și un surplus de cote de emisii de CO₂ pe piață.
- 73 Comisia contestă de asemenea afirmația Tribunalului potrivit căreia decizia în litigiu a modificat repartizarea competențelor între ea și statele membre, astfel cum este prevăzută la articolele 9 și 11 din Directiva 2003/87.
- 74 Republica Polonă consideră că al doilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins. Deși este de acord că articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87 este imprecis, aceasta subliniază că o interpretare teleologică a directivei menționate nu poate conferi acestei dispoziții un sens contrar celui care rezultă din interpretarea ei literală.

75 În plus, reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră nu ar constitui un obiectiv autonom al Directivei 2003/87. Nici prevederile acesteia, nici funcționarea sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră, nici asistența în vederea reducerii emisiilor de către statele membre nu pot fi considerate motive care să permită ca statele membre să fie constrânse la o reducere a emisiilor superioară celei impuse de angajamentele internaționale asumate de Uniune. Pe de altă parte, directiva respectivă nu ar avea ca obiectiv reducerea „cu orice preț” a emisiilor de gaze cu efect de seră, ci reducerea acestora „în condițiile unei diminuări cât mai reduse a dezvoltării economice și a ocupării forței de muncă”. Aceasta ar urmări să stabilească un sistem comunitar de comercializare a cotelor de astfel de emisii care să permită realizarea acestor obiective „într-un mod rentabil și eficient din punct de vedere economic”.

— Aprecieria Curții

76 Al doilea aspect al celui de al doilea motiv vizează punctele 121-131 din hotărârea atacată. La punctele respective, Tribunalul a apreciat că, stabilind în decizia în litigiu o anumită cantitate de cote, a cărei depășire era considerată incompatibilă cu criteriile stabilite de Directiva 2003/87, și respingând PNA-ul polonez în măsura în care cantitatea totală de cote propusă depășea acest prag, Comisia a depășit limitele competenței sale de control potrivit articolului 9 alineatul (3) din această directivă.

77 În această privință, trebuie amintit că principalul obiectiv declarat al Directivei 2003/87 este reducerea în mod substanțial a emisiilor de gaze cu efect de seră pentru a respecta angajamentele Uniunii și ale statelor membre în temeiul Protocolului de la Kyoto. Acest obiectiv trebuie îndeplinit cu respectarea unei serii de obiective secundare și cu utilizarea anumitor instrumente. Principalul instrument în acest scop îl constituie sistemul comunitar de comercializare a drepturilor de emisie de gaze cu efect de seră, astfel cum rezultă din articolul 1 din Directiva 2003/87 și din considerentul (2) al acesteia. Articolul 1 prevede că acest sistem favorizează reducerea emisiilor respective într-un mod rentabil și eficient din punct de vedere economic. Celelalte obiective secundare pe care trebuie să le îndeplinească acest sistem sunt, printre altele, astfel cum se prevede în considerentele (5) și (7) ale acestei directive, menținerea dezvoltării economice și a ocupării forței de muncă, precum și a integrității pieței interne și a condițiilor de concurență.

78 În cazul de față, chiar admitând că abordarea preconizată de către Comisie este de natură să amelioreze funcționarea sistemului de comercializare a cotelor de emisie a gazelor cu efect de seră al Uniunii și să permită astfel îndeplinirea mai eficace a obiectivului de reducere substanțială a emisiilor de gaze cu efect de seră, această împrejurare nu poate să modifice repartizarea competențelor între Comisie și statele membre, prevăzută la articolele 9 și 11 din Directiva 2003/87.

79 Astfel, într-un domeniu de competență partajată, precum cel al protecției mediului, revine legiuitorului Uniunii sarcina de a stabili măsurile pe care le consideră necesare pentru îndeplinirea obiectivelor avute în vedere, cu respectarea principiilor subsidiarității și proporționalității consacrate la articolul 5 CE.

80 Voința legiuitorului Uniunii de a conferi Comisiei numai o competență de control al conformității planurilor naționale de alocare cu criteriile enunțate în anexa III la Directiva 2003/87, iar nu o competență de substituere sau de uniformizare care ar cuprinde competența de a stabili o cantitate maximă de cote de emisii de gaze cu efect de seră care trebuie alocate, reiese atât din cuprinsul articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87, cât și din lucrările pregătitoare ale acestei directive. Astfel, a considera că Comisia poate stabili o anumită cantitate maximă ar depăși limitele unei interpretări teleologice a acestei directive și ar însemna să se confere acestei instituții competențe lipsite de orice temei juridic.

- 81 După cum a rezultat din cuprinsul punctului 47 din prezenta hotărâre, Tribunalul a reținut, aşadar, în mod întemeiat, la punctul 89 din hotărârea atacată, că decurge în mod univoc din articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87 că rolul Comisiei este limitat la un control al conformităţii planului naţional de alocare al unui stat membru cu criteriile enunţate în anexa III la directiva menţionată şi cu prevederile articolului 10 din aceasta. Tribunalul a considerat în mod întemeiat că Comisia este abilitată să verifice această conformitate şi să respingă planul naţional de alocare pentru incompatibilitate cu aceste criterii sau cu aceste dispoziţii.
- 82 În această privinţă, trebuie menţionat că legiuitorul Uniunii, singurul competent să efectueze modificări ale Directivei 2003/87, a considerat necesar să amendeze articolul 9 din aceasta prin Directiva 2009/29/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 23 aprilie 2009 de modificare a Directivei 2003/87/CE în vederea îmbunătăţirii şi extinderii sistemului comunitar de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră (JO L 140, p. 63). Această directivă de modificare prevede instituirea unui sistem mai armonizat pentru a eficientiza utilizarea beneficiilor provenite din comercializarea cotelor, pentru a evita denaturarea pieţei interne şi pentru a facilita conectarea cu alte sisteme de comercializare a drepturilor de emisie.
- 83 În ceea ce priveşte afirmaţia Comisiei potrivit căreia ar fi posibil să se dovedească *ex post* că recunoaşterea necondiţionată a datelor privind emisiile de CO₂ şi cantitatea totală de cote de emisii de gaze cu efect de seră indicate în PNA-ul polonez ar fi condus la un rezultat care contravine criteriilor nr. 1-3 enumerate în anexa III la Directiva 2003/87, această afirmaţie se întemeiază pe o interpretare eronată a hotărârii atacate. Astfel, după cum a arătat avocatul general la punctul 85 din concluzii, Tribunalul a recunoscut că Comisia poate respinge un plan naţional de alocare care nu este conform cu criteriile enumerate în această anexă şi, prin urmare, nu a considerat că Comisia trebuia să aprobe necondiţionat datele înscrise în PNA-ul polonez.
- 84 În ceea ce priveşte argumentul Comisiei potrivit căruia, din motive de economie procedurală, ar trebui să i se recunoască atribuţia de a stabili cantitatea maximă de cote de emisii de gaze cu efect de seră care trebuie alocate, este adevărat, desigur, că o astfel de abordare ar reduce riscul adoptării unor decizii succesive de respingere a planurilor naţionale de alocare pentru incompatibilitate cu criteriile enumerate în anexa III la Directiva 2003/87. În acest context, trebuie subliniat însă că Comisia nu îşi depăşeşte competenţele dacă anunţă, în dispozitivul unei decizii de respingere a unui plan, fără să stabilească în mod obligatoriu cantitatea maximă a unor asemenea cote, că nu va respinge modificările aduse acestui plan dacă vor fi conforme cu propunerile şi cu recomandările făcute în această decizie de respingere. Un astfel de procedeu este conform cu principiul cooperării loiale între statele membre şi Comisie şi corespunde totodată obiectivelor de economie procedurală.
- 85 Rezultă că Comisia nu este îndreptăţită să susţină că, prin interpretarea dată articolului 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87, Tribunalul a încălcat obiectivele urmărite prin aceasta. Al doilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie, aşadar, respins ca nefondat.
- 86 Întrucât criticile formulate de Comisie cu privire la consideraţiile generale făcute de Tribunal în ceea ce priveşte repartizarea competenţelor între Comisie şi statele membre, astfel cum este prevăzută de Directiva 2003/87, au fost înlăturate, iar cele două aspecte ale celui de al doilea motiv nu au putut fi admise, se impune respingerea acestui motiv ca nefondat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe interpretarea eronată a obligației de motivare prevăzute la articolul 253 CE și la articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87

Argumentele părților

- 87 Comisia susține că Tribunalul a interpretat în mod eronat conținutul obligației de motivare consacrate la articolul 253 CE. Astfel, acesta ar fi apreciat în mod nejustificat că Comisia a înlăturat fără motiv și „fără vreo motivare pertinentă” metoda de analiză economică reținută de Republica Polonă, precum și datele înscrise de aceasta în planul său național de alocare. Or, nu ar fi necesar ca motivarea unui act să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente. Această motivare ar trebui să rezulte din contextul în care a fost adoptat actul, precum și din ansamblul normelor juridice care reglementează materia respectivă. În orice caz, motivarea deciziei în litigiu ar fi fost suficientă pentru ca Republica Polonă să poată înțelege rațiunile pentru care nu au fost luate în considerare datele în discuție, iar metoda de analiză reținută a fost înlăturată. În plus, acest stat membru ar fi avut la dispoziție elemente de fapt și de drept suplimentare care să îi permită să înțeleagă rațiunile respective.
- 88 Republica Polonă solicită respingerea acestui motiv. Comisia ar susține în mod greșit că obligația de motivare a deciziei de respingere a PNA-ului polonez ar fi de „natură strictă” și nu s-ar impune explicarea motivelor precise de respingere a datelor și a metodelor utilizate într-un astfel de plan.

Aprecierea Curții

- 89 Al treilea motiv de recurs privește punctele 135-153 din hotărârea atacată, în cuprinsul cărora Tribunalul a examinat, cu titlu suplimentar, temeinicia primului aspect al celui de al doilea motiv al acțiunii, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare. La punctele 136-143 din hotărârea atacată, Tribunalul s-a pronunțat mai întâi cu privire la întinderea acestei obligații. După ce a amintit jurisprudența referitoare la articolul 253 CE, acesta a reținut, la punctul 143 din hotărâre, că, „în cadrul exercitării competenței sale de control, Comisiei îi revenea, potrivit articolului 9 alineatul (3) din [D]irectiv[a] [2003/87], sarcina de a explica din ce motiv instrumentele utilizate de Republica Polonă pentru elaborarea PNA-ului [polonez] erau incompatibile cu criteriile din anexa III și cu prevederile articolului 10 din [această] directivă”. În continuare, la punctele 144-152 din hotărârea respectivă, Tribunalul a reținut că Comisia a încălcat obligația respectivă. Astfel, acesta a concluzionat, la punctul 153 din hotărârea atacată, că primul aspect menționat era întemeiat.
- 90 Se impune să se constate că, astfel cum decurge din cuprinsul punctului 134 din hotărârea atacată, acest motiv este îndreptat împotriva unui motiv neesențial al hotărârii respective și, prin urmare, chiar dacă s-ar presupune că este fondat, nu poate atrage anularea hotărârii (a se vedea în special Hotărârea din 28 octombrie 2004, van den Berg/Consiliul și Comisia, C-164/01 P, Rec., p. I-10225, punctul 60, precum și Hotărârea din 28 iunie 2005, Dansk Rørindustri și alții/Comisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, Rec., p. I-5425, punctul 148).
- 91 Astfel, problema dacă Comisia și-a încălcat obligația de motivare atunci când a înlăturat metoda de analiză economică reținută de Republica Polonă, precum și datele înscrise în PNA-ul polonez este lipsită de relevanță în ceea ce privește aprecierea făcută de Tribunal atunci când a considerat, în mod întemeiat, la punctul 132 din hotărârea atacată, că Comisia a încălcat prevederile articolului 9 alineatele (1) și (3) din Directiva 2003/87, pe de o parte, înlocuind datele înscrise în PNA-ul polonez cu propriile date, obținute prin propria metodă de evaluare a planurilor naționale de alocare, și, pe de altă parte, stabilind nivelul maxim pentru cantitatea totală de cote care trebuie alocate de Republica Polonă în perioada 2008-2012.
- 92 În consecință, acest motiv trebuie respins ca inoperant.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe o eroare de drept în analiza caracterului inseparabil al articolului 1 punctul 1, al articolului 2 punctul 1, precum și al articolului 3 punctul 1 din decizia în litigiu

Argumentele părților

- 93 Comisia reproșează Tribunalului că a considerat că articolul 1 punctul 1, articolul 2 punctul 1, precum și articolul 3 punctul 1 din decizia în litigiu nu pot fi separate de celelalte prevederi ale deciziei în litigiu și că a anulat, prin urmare, decizia în întregime.
- 94 Hotărârea atacată s-ar întemeia pe o abordare greșită a caracterului separabil al prevederilor din actele Uniunii și pe o interpretare eronată a jurisprudenței, citată de Tribunal la punctul 156 din hotărârea atacată, și a deciziei în litigiu. Potrivit Comisiei, conform unei jurisprudențe constante, condiția de separabilitate nu este îndeplinită atunci când anularea în parte a unui act are ca efect modificarea substanței acestuia. Cu toate acestea, situația ar fi diferită în ceea ce privește orice modificare a conținutului actului. Astfel, a modifica substanța unui act ar implica transformarea acestuia într-un act pe care autorul său nu ar fi intenționat să îl adopte sau nu l-ar fi adoptat.
- 95 Comisia consideră că punctul 1 al articolului 1, punctul 1 al articolului 2 și punctul 1 al articolului 3 din decizia în litigiu sunt legate între ele și că celelalte puncte atât ale articolului 1, cât și ale articolului 2 din această decizie pot fi separate de punctul 1 al fiecăruia dintre aceste articole. De altfel, ar exista o legătură separabilă între criteriile nr. 1-3 enumerate în anexa III la Directiva 2003/87, pe de o parte, și criteriile nr. 5, 6, 10 și 12 enumerate în anexa menționată, pe de altă parte, după cum ar exista o astfel de legătură între cantitatea globală de cote care trebuie alocată și alte metode privind eventualele modificări viitoare ale planului național de alocare, care figurează în articolul 3 alineatele (2) și (3) din decizia respectivă.
- 96 Republica Polonă solicită Curții respingerea acestui motiv. Prevederile deciziei în litigiu a căror nulitate a fost constatată prin hotărârea atacată ar constitui un element esențial al acestei decizii. În lipsa acestor prevederi, decizia respectivă nu ar mai avea sens.

Aprecierea Curții

- 97 Al patrulea motiv de recurs privește punctele 155-162 din hotărârea atacată, care se referă la problema dacă articolul 1 punctul 1, articolul 2 punctul 1, precum și articolul 3 punctul 1 din decizia în litigiu pot sau nu pot fi separate de restul acestei decizii și, prin urmare, dacă Tribunalul a anulat decizia în întregime în mod întemeiat.
- 98 Astfel cum a amintit Tribunalul la punctul 156 din hotărârea atacată, anularea în parte a unui act al Uniunii nu este posibilă decât în măsura în care elementele a căror anulare este solicitată pot fi separate de restul actului (a se vedea în special Hotărârea din 10 decembrie 2002, Comisia/Consiliul, C-29/99, Rec., p. I-11221, punctul 45, și Hotărârea din 30 septembrie 2003, Germania/Comisia, C-239/01, Rec., p. I-10333, punctul 33; a se vedea în acest sens și Hotărârea din 21 ianuarie 2003, Comisia/Parlamentul European și Consiliul, C-378/00, Rec., p. I-937, punctul 30). De asemenea, Curtea a statuat în repetate rânduri că această cerință de separabilitate nu este îndeplinită atunci când anularea în parte a unui act are ca efect modificarea substanței acestuia (Hotărârea din 24 mai 2005, Franța/Parlamentul European și Consiliul, C-244/03, Rec., p. I-4021, punctul 13; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Curții din 31 martie 1998, Franța și alții/Comisia, C-68/94 și C-30/95, Rec., p. I-1375, punctul 257, și Hotărârea Comisia/Consiliul, citată anterior, punctul 46).

- 99 În cazul de față, verificarea caracterului separabil al articolului 1 punctul 1, al articolului 2 punctul 1 și al articolului 3 punctul 1 din decizia în litigiu în raport cu restul acestei decizii implică examinarea sensului prevederilor respective pentru a se putea aprecia dacă anularea acestora ar modifica spiritul și substanța deciziei respective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 iunie 2006, Parlamentul European/Consiliul, C-540/03, Rec., p. I-5769, punctul 29).
- 100 Trebuie amintit că prevederile din decizia în litigiu sunt rezultatul aprecierii negative realizate de Comisie cu privire la PNA-ul polonez, astfel cum a fost notificat de Republica Polonă. Articolul 1 din decizia respectivă enumeră diferite incompatibilități ale acestui plan cu unul sau mai multe dintre criteriile enunțate în anexa III la Directiva 2003/87. Articolul 2 din decizia în litigiu cuprinde angajamentul Comisiei de a nu ridica obiecții la planul care va fi adoptat în urma acestei decizii de respingere, cu excepția cazului în care statul membru în discuție nu aduce modificările enumerate la punctele 1-5 ale articolului respectiv. În ceea ce privește articolul 3 din decizia în litigiu, punctul 1 privește cantitatea totală de cote de emisii de gaze cu efect de seră care trebuie alocate, iar punctele 2 și 3 cuprind precizări referitoare la aplicarea celorlalte prevederi din decizia respectivă.
- 101 În ceea ce privește în special raportul dintre, pe de o parte, articolul 1 punctul 1, articolul 2 punctul 1, precum și articolul 3 punctul 1 din decizia în litigiu și, pe de altă parte, celelalte dispoziții ale acesteia, se impune constatarea că, deși se referă la aspecte diferite ale PNA-ului polonez și la criterii diferite enumerate în anexa III la Directiva 2003/87, aceste dispoziții formează un tot unitar.
- 102 Pe de o parte, nu se poate nega că stabilirea cantității totale de cote de emisie de gaze cu efect de seră care trebuie alocate (criteriile nr. 1-3 din anexa III la Directiva 2003/87), menționate la articolul 1 punctul 1, la articolul 2 punctul 1, precum și la articolul 3 punctul 1 din decizia în litigiu, constituie elementul principal al planurilor naționale de alocare și este strâns legată de celelalte elemente ale unor astfel de planuri.
- 103 Pe de altă parte, astfel cum a constatat în mod întemeiat Tribunalul la punctele 157 și 158 din hotărârea atacată, având în vedere structura articolului 1 din decizia în litigiu, eventuala anulare a anumitor puncte ale acestui articol „ar avea drept consecință reducerea numărului de incompatibilități cu [D]irectiva [2003/87] constatate în decizia [în litigiu]”. În ceea ce privește anularea anumitor puncte ale articolului 2 din decizia respectivă, aceasta „ar avea drept consecință numai menținerea în vigoare a angajamentului Comisiei de a nu ridica obiecții față de PNA-ul [polonez], reducând numărul de modificări sub rezerva cărora a fost asumat inițial acest angajament”.
- 104 Or, nimic din decizia respectivă nu permite să se presupună că PNA-ul polonez ar fi putut să fie considerat compatibil cu Directiva 2003/87 fără să fi fost aduse toate modificările enumerate în ultima dispoziție.
- 105 Așadar, astfel cum a reținut în mod întemeiat Tribunalul la punctul 161 din hotărârea atacată, o eventuală anulare a unuia dintre punctele articolului 1 din decizia în litigiu, precum și anularea punctului corespunzător al articolului 2 din aceasta „ar substitui [această] decizi[e], potrivit căreia PNA-ul [polonez] poate fi adoptat sub rezerva a cinci modificări specifice care permit remedierea a cinci incompatibilități cu criteriile din anexa III la [D]irectiv[a] [2003/87], cu o decizie diferită, potrivit căreia acest plan ar putea fi adoptat sub rezerva unui număr mai puțin important de modificări.”
- 106 În lumina acestor elemente, trebuie să se constate că Tribunalul a reținut în mod întemeiat, la punctul 160 din hotărârea atacată, că eventuala anulare a unuia dintre punctele articolului 1 din decizia în litigiu, precum și a punctului corespunzător al articolului 2 din această decizie ar avea ca efect modificarea substanței înseși a deciziei în litigiu.

- 107 În ceea ce privește articolul 3 punctele 2 și 3 din decizia în litigiu, este suficient să se arate că aceste dispoziții cuprind precizări referitoare la aplicarea celorlalte prevederi din decizia în litigiu. Astfel, în măsura în care articolul 1 punctul 1, articolul 2 punctul 1, precum și articolul 3 punctul 1 din decizia în litigiu sunt anulate, articolul 3 punctele 2 și 3 din aceasta rămâne fără obiect.
- 108 Aceste concluzii nu pot fi infirmate de susținerea Comisiei potrivit căreia a modifica substanța unui act al Uniunii nu ar semnifica decât transformarea acestuia într-un act pe care autorul său nu ar fi intenționat să îl adopte sau nu l-ar fi adoptat. În această privință, este suficient să se menționeze că aspectul dacă o anulare parțială ar modifica substanța actului Uniunii constituie un criteriu obiectiv, iar nu un criteriu subiectiv, legat de voința politică a autorității care a adoptat actul în litigiu (a se vedea Hotărârile Germania/Comisia, punctul 37, și Franța/Parlamentul European și Consiliul, punctul 14, citate anterior).
- 109 Din cele de mai sus rezultă că hotărârea Tribunalului prin care s-a considerat că articolul 1 punctul 1, articolul 2 punctul 1, precum și articolul 3 punctul 1 din decizia în litigiu nu pot fi separate de celelalte prevederi ale acestei decizii și prin care s-a anulat, în consecință, această decizie în întregime nu este viciată de o eroare de drept. Al patrulea motiv nu este, așadar, întemeiat.
- 110 Întrucât niciunul dintre motivele invocate de Comisie nu a fost admis, recursul trebuie respins.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 111 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a căzut în pretenții, iar Republica Polonă a solicitat obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, se impune obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 112 Conform alineatului (4) paragraful 1 din articolul 69, Republica Cehă, Regatul Danemarcei, România, precum și Regatul Unit, care au intervenit în cauză, suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară și hotărăște:

- 1) Respinge recursul.**
- 2) Obligă Comisia Europeană la plata cheltuielilor de judecată.**
- 3) Republica Cehă, Regatul Danemarcei, România, precum și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături